

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Hr. Ole Vig Jensen skal imidlertid ikke undre sig over, at han møder nogle lidt forstående ministre her. Så vidt jeg ved, er han også formand for et folkeoplysningsudvalg. Der har sagen vel heller ikke været drøftet særlig meget, og den pågældende minister har altså ikke været orienteret på noget som helst punkt, så hvis vi skal tale procedure her, må jeg sige, at det er højst ejendommelige procedurer, der er blevet fulgt af Det Radikale Venstre i denne sag. Undskyld, jeg siger det, men jeg er den rette til det.

Til slut vil jeg godt sige lidt om Storebæltsbroen, for det er jo meget lyrisk at tale om, at i stedet for at bygge bro fra landsdel til landsdel skal vi bygge bro over uddannelseskloften. Mit argument er, 1) at vi har en hel del broer, og folk bruger dem i et voldsomt stigende omfang, de myldrer frem og tilbage over dem, 2) at vi kan lave en bro til den kvarte pris, hvis vi lader være med at lave den i arbejdstiden. Det er det, der er argumentet, og nu indrømmer jeg: Storebæltsbroen er ikke let at bygge i fritiden, men de broer, vi taler om her, er bittesmå bådebroer bestående af ganske korte almene folkeoplysende kurser, og dem har Danmark en fantastisk tradition for at vi kan klare i fritiden, og fritiden er tilmeldt blevet længere og længere – det må hr. Berlau indrømme at den er.

Så siger hr. Ole Vig Jensen: Vi skal jo have fat i dem, der er fremmede over for uddannelse. Jamen det skal vi da forhåbentlig kun, hvis de selv er med på det. Jeg vil godt til sidst sige, at jeg er lidt nervøs for den missionsvirksomhed, man ofte ser på uddannelsesområdet: tendensen til at betragte uddannelse som vejen til selve saligheden. Jeg deltager ikke i den religion, og den er heller ikke i pagt med hverken Grundtvig, Kold eller anden dansk folkeoplysningstradition.

Jytte Andersen (S):

Det var faktisk meget interessant at høre det skift i tonelejet, der var fra den første runde fra regeringsbænkene til den anden. Man må i hvert tilfælde sige, at de to ærede ministre har slået ørerne ud, og det skal de selvfølgelig ikke have utak for, men der var faktisk en meget væsentlig forskel på deres taler. Der er jo heller ingen tvivl om – det var mest arbejdsministeren, der fik den vinkel ind – at med hensyn til forhåbningen om at skyde kiler ind mellem de tre partier – det er jo strategien – er der faktisk ikke

så meget uenighed, som arbejdsministeren og undervisningsministeren vil have det til at lyde som. Der er overvejende enighed om principperne, og det er utrolig vigtigt; det kan regeringspartierne og regeringen lige så godt tage til efterretning og med det udgangspunkt medvirke konstruktivt i de kommende forhandlinger.

Arbejdsministeren var inde på, at hvis det nu kun drejede sig om den lille restgruppe, som ikke kom ind under arbejdsmarkedsuddannelserne, kunne man måske finde ud af det med nogle ændringer i Det Radikale Venstres formålsparagraf.

Det, der er tale om her, er at give nogle voksne på arbejdsmarkedet nogle rettigheder, bl.a. en ret til selv at vælge, ikke nødvendigvis arbejdsmarkedsuddannelserne, ikke nødvendigvis fritidsundervisningen, men at vælge. Vi har faktisk meget stor tiltro til folks egen dømmekraft med hensyn til, hvad de gerne vil kvalificere sig til. Derfor handler det ikke om nogle små fiksfakserier, så man kan få en lille restgruppe, der ikke kan komme ind på arbejdsmarkedsuddannelserne, med på vognen. Det handler om noget helt andet, og det kan arbejdsministeren lige så godt erkende med det samme.

Undervisningsministeren harcelererede over proceduren, og det kan jeg ærlig talt ikke rigtig forstå. Jeg ved, at vores forhandlere i finanslovsforhandlingerne har haft kravet om betalt frihed til uddannelse og om de økonomiske midler dertil med under armen over til finansministeren. Nu er finansministeren her ikke, og det er ikke nogen kritik, når jeg siger det. Men vi har faktisk bragt det ind i forhandlingerne med regeringen, og skulle der være en kommunikationsbrist mellem finansministeren og undervisningsministeren, er det jo ikke Folketingets ansvar.

Der har også, siden 10-punkts-programmet blev vedtaget, på undervisningsministerens bord ligget nogle hensigtserklæringer, og undervisningsministeren kunne naturligvis selv have gjort sig nogle overvejelser over, hvordan punkt 6 og punkt 7 kan udmøntes, og selv være kommet med nogle bud på det. Vi havde i hvert tilfælde ikke villet kritisere undervisningsministeren for det, hvis han havde gjort det. Så dette med at stå som en fornærmet skoledreng – undskyld, jeg siger det – og sige: Vi er overhovedet ikke blevet hørt, og vi har slet ikke haft nogen